

Til stede på sterk debut: Amalie Holt Kleive drar nytte av kontrastene.

Nært klubben

ALBUM

Amalie Holt Kleive

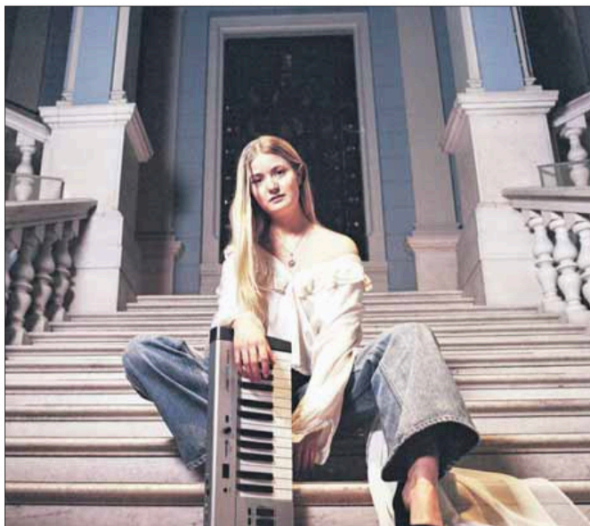
«De løper der jeg går»

Eget Selskap/Bianca Records

★★★★☆

Vi våkner litt fortumlet etter å ha «Sovnet på gresset» på intro-sporet. Amalie Holt Kleive er nykommeren som beveger seg mot overflaten av undergrunnen. Debutalbumet «De løper der jeg går» tematiserer tid, minner og relasjoner, med spor som både oppleves både hurtige og saktegående når hun fusjonerer musikk med ulik hjerterytme: elektronika, jazz, klubbmusikk og vise-sang – og tidvis noe som minner om vuggesanger. Dansbare vuggesanger. For det å vugge er ikke akkurat synonymt med å være i ro, og vi snakker både vugging i søvn og vugging på dansegulv.

«Publikum lurar på hvem jeg er, og det er det jeg stadig forsøker å finne ut av», heter det i presseskrevet. Det er også sånn «De løper der jeg går» oppleves, som en selvransakende flaneringspromenade med mange greiner og spørsmål. Men som også bare er: *Jeg står der andre går / De lø-*

VIRKSOM AMALIE: Vugger lytteren ... ut på dansegulvet.

FOTO: SYNNE SOFI BÅRDSATTER BØNES

per der jeg går / Jeg vil bare være til stede / Og la vinden ta meg av sted, som hun synger på «Til stede». Som om albumet er et resultat av intuitive og sporadiske innfall – og som vi aldri egentlig blir ferdig med. Innholdet flyter tilsynelatende utenfor platas rammer, som om tida, både før og nå, flyr og forsvinner.

Den tilstedeværende vokalteksturen, og det deilige fraværet av klang, oppleves nært og umiddelbart. Stemmen prøver ikke å være noe

mer enn den er. Og det kler tekstene som betror oss intime, gjenkjennelige tankespor, om relasjoner og personer, kanskje også om henne selv, sett fra ulike perspektiver.

Melodi og arrangement bestemmer den vekslende avstanden til temaene, og bidrar til en dvelende, aldri melodramatisk estetikk. Tekstlinjene *Men du later / Som du ikke kjenner / Meg når vi er sammen / Med de andre i «Usynlig»* kunne vært mer ensidige i en annen sammen-

heng, men her oppleves de snarere berikende for følelsesregisteret.

Gjennom en utforskende og forseggjort miksing, og bevisst telt for dramaturgisk utvikling, holdes lytteren godt i hånda hele veien. Holt Kleive svinger pendelen fra en drømmende og behagelig atmosfære til et hardere og mer støyete preg, eksempelvis i «Syre», som eksploderer i en opprivende utblåsning signert Kjetil Møster.

Og flere andre menn har bistått i unnfangelsen av plata, særlig to stykker: Peder Kolsung, synthmusiker for Sigrid, og produsent Vetle Junker. Sistnevnte har utmerket seg for sin evne til å gjøre alt han tar i spennende og tilgjengelig, enten som delaktig i prosjektene Verdensrommet, Softeore utnd. og Malstrøm, eller i samarbeider med artister som Nils Bech og Aurora.

Blandingen av digitale og analoge lydtkilder bygger opp et dynamisk, fremoverlent univers. Hver lyd virker nøye utvalgt, eksempelvis bruken av tverrflytte på «Iskald». Det

En vuggesang for barnet i oss alle.

gir både et fjtrende løft til vokalen den understøtter og en fornemmelse av brusende varm sommervind som blander seg med synthene. Dessuten står fløytespillet i herlig kontrast til den litt tyngre, suggerende klubb-beaten.

Holt Kleive avslutter med et brev til seg selv som stiller spørsmål uten svar – om hun noen gang vil glemme savnet hun bærer på. *Da jeg vokste opp / Var vi alltid gode nok / Innerst inne bor mitt indre barn / Jeg vil være den igjen / Igjen*, synger hun, i en trøstende og beroligende låt. En vuggesang for barnet i oss alle.

Ida Madsen Hestman
musikk@klassekampen.no